



HLASATEL

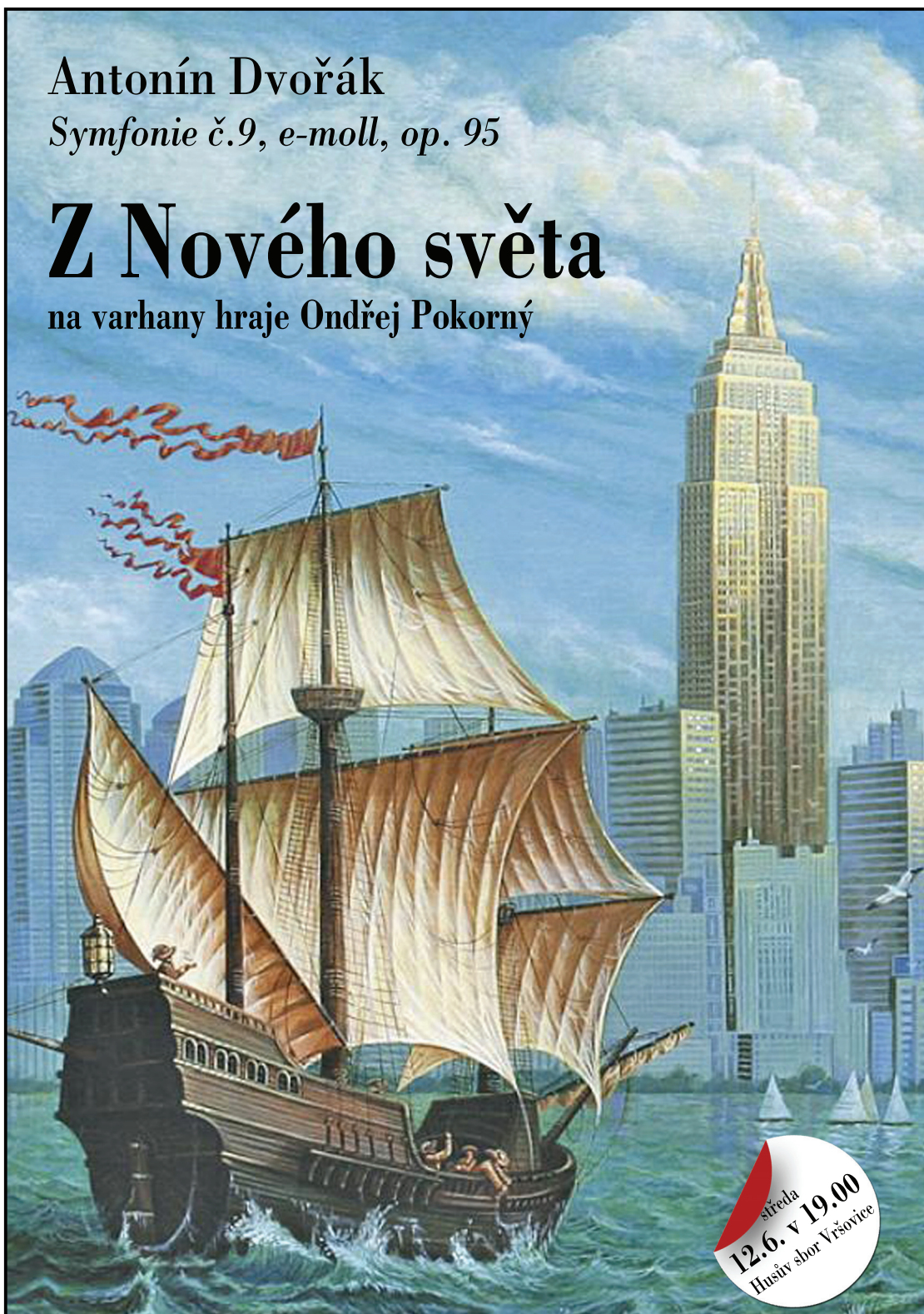
Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Antonín Dvořák

Symfonie č.9, e-moll, op. 95

Z Nového světa

na varhany hraje Ondřej Pokorný



středa
12.6. v 19.00
Husův sbor Vršovice



Bratr David se nás nedávno zeptal, co nám dává Vršovický Hlasatel, který letos vychází už 10 let. Můžu směle říct, že hodně. Mám je všechny schované, protože vím, že se k nim jednou budu ráda vracet a připomínat si, co všechno jsme ve sboru prožili nebo budu přemýšlet o různých významných osobnostech, jejichž zajímavé životy tam skoro vždycky najdou místo, jako třeba Albert Schweitzer nebo Jan Palach v dubnovém čísle, kteří dovedou svými životními postoji přímo fascinovat a mnoho dalších. Jsou tam také zachyceny zprávy o komponovaných večerech, o kterých můžu říct, že z nich ani jeden nebyl slabý. Namátkou připomenu slavného kardiologa prof. Jana Pirka nebo Zdeňka Lukeše, historika architektury, který k nám zavítal několikrát. Byla to řada lidí z nejrůznějších profesí a jejich vystoupení bylo vždy obohacující, včetně pana Alfréda Jánského, který už měl přes 90 let a za kterým jsme se vydali až do Prostějova. Strávil celou válku v různých koncentračních táborech, dokonce i v Osvětimi, odkud se mu na konci války podařilo utéct. Dodnes vidím před očima, jak mu vestoje děkujeme potleskem a on nám odpovídá salutováním jako starý hrdý voják.

Hlasatel je vlastně kronikou všeho, co se v našem sboru dělo a na jeho stránkách se můžeme potkat i s lidmi, kteří tu dnes už nejsou. Odešli, odstěhovali se, a přesto zanechali v našich myslích stopu, hlavně díky Hlasateli. Jsou tam vylíčené společné sborové dovolené, ale i otevření centra MANA a později také Vršovického divadla, prostě nepřeborné množství témat. Neschází tam ani kázání a teologické

úvahy. Jediné, co mi schází, je, že vymizely editoriály napsané bratry a sestrami z našeho sboru, které jsem četla s velkou oblibou, protože nám daly nahlédnout do způsobu uvažování jednoho každého z nás. Prostě se nám nedostává patřičného elánu, což bychom měli napravit. Přeji tedy Hlasateli a jeho hlavnímu redaktorovi do dalších let spoustu zajímavého čtiva, ať mu vydrží příslovečný elán a činorodost a také více pomocníků, vždyť i tady jsme všichni spolupracovníci na díle Božím.

Srdečně

Bohuslava Marková

Z MYŠLENKOVÉHO ODKAZU KARLA FARSKÉHO

„Kdo by si myslil, že dýše a žije jen pro sebe, aby sám svůj život zvelebil na úkor druhých a vykořistění druhých, ten ztratí život svůj, přijde o něj; dožije a odejde a nebude znát, že tu byl. Protože žítí znamená býti užitečný a prospěšný. A člověk žije jen tolik, na kolik je užitečný. Náplní života jest položit jej pro Krista, to jest pro ty ideály, kterým on učí, pro lásku k lidem. Tak našel život svůj on sám, a byť i mrtev – žije...“

Karel Farský (1880-1927)

NEDĚLE V ČERVNU

II. neděle po svatém Duchu

2. června 2013

Hospodine, obrať ke mně svou tvář, smiluj se nade mnou, jsem tak sám, tak ponížej. Pohled' na mé pokoření, na moje trápení, sejmi ze mne všechny hříchy. (Žalm 25,16.18)

První čtení: 1. Královská 8,22–23.27–30.41–43

Druhé čtení: Galatským 1,1–12

Evangelium: Lukáš 7,1–10

III. neděle po svatém Duchu

9. června 2013

Hospodine, tebe vyvyšuji, neboť jsi mě vytáhl z hlubin, nedopřálš mým nepřátelům, aby se nade mnou radovali. (Žalm 30,2)

První čtení: 1. Královská 17,17–24

Druhé čtení: Galatským 1,11–24

Evangelium: Lukáš 7,11–17

Památka patriarchy Karla Farského

středa 12. června 2013

Povstaň, Hospodine, k místu svého odpočinku, ty sám i schrána tvé moci! Tvoji kněží ať obléknou spravedlnost, tvoji věrní ať plesají. (Žalm 132,8–9)

První čtení: Sírachovec 44,10–15

Druhé čtení: Titovi 1,7–9

Evangelium: Matouš 25,14–29

IV. neděle po svatém Duchu

16. června 2013

Svůj hřích jsem před tebou přiznal, svoji nepravost jsem nezakrýval, řekl jsem: „Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti.“ A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj. (Žalm 32,5)

První čtení: 2. Samuelova 12,1–10.13

Druhé čtení: Galatským 2,15–21

Evangelium: Lukáš 7,36–50

V. neděle po svatém Duchu

23. června 2013

Vrať se, Hospodine! Ještě dlouho se chceš hněvat? Měj se svými služebníky soucit. Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce. (Žalm 90,13.12)

První čtení: Izajáš 65,1–9

Druhé čtení: Galatským 3,23–29

Evangelium: Lukáš 8,26–39

VI. neděle po svatém Duchu

30. června 2013

Lidé všech národů, tleskejte v dlaně, hlaholte Bohu, plesejte zvučně. Hospodin, Nejvyšší, vzbuzuje bázeň, on je Král velký nad celou zemí. (Žalm 47,2–3)

První čtení: 1. Královská 19,11–15.16.19–21

Druhé čtení: Galatským 5,1.13–25

Evangelium: Lukáš 9,51–62

Sk 2, 1-11

Ř 8, 14-17

ev. Jn 14, 8-17

BYL BOŽÍ SYN...

Jedno z nejstarších biblických svědectví, které o Ježíši vyznává, že byl Božím Synem, najdeme na počátku listu apoštola Pavla do Říma, kde jeho autor píše o Ježíši Kristu: „tělem pocházel z rodu Davidova, ale Duchem svatým byl ve svém zmrtvýchvstání uveden do moci Božího Syna.“ Tato slova byla prokazatelně napsána o celou řadu let dříve, nežli světlo světa spatřilo první z evangelií, v případě evangelia Janova ho dokonce předcházejí možná víc než o čtyřicet let. Pavel v jediné větě shrnuje celé poselství vánočního evangelia, na které bude později evangelista Lukáš potřeboval bezmála dvě kapitoly hutného textu, a ani po jeho sepsání není možné konstatovat, že v dané věci bylo už všechno řečeno. Nový zákon je od začátku až do konce prostoupen snahou o vyjádření, kdo to byl Ježíš, kdo to JE Ježíš. Výslednicí toho zápasu o Ježíše je mnohokrát a na různých místech v Novém zákoně opakované vyznání: „Ježíš je Boží Syn.“ Ale tam, kde Bible svůj zápas o Ježíše vítězně končí, musí nově církev podstupovat boj víry, ve kterém bude nucena znovu obhájit a vysvětlit, jak je možné, že Bůh má Syna. Přitom s Ježíšovým božským synovstvím stojí a padá celá víra v něho jako v Pána a Spasitele. Pokud církev tuto víru neudržela, neobhájila a nepředala dál, všude tam, kde k tomu došlo, přestala být církví Ježíše Krista. O tělesném původu Ježíšově stačí Pavlovi konstatovat: „tělem

pocházel z rodu Davidova,“ a velkým obloukem se vyhýbá partenogenezi – zázračného početí života z panny, které hraje tak důležitou roli v podání vánočního evangelia Lukášova. Pavel se ve věci tělesného původu Ježíšova omezí na stručné, o to více pregnantní oznámení, že Ježíš byl podle těla zrozen v pokrevní linii dávného krále Davida. Jakým způsobem k tomu došlo není pro další Ježíšův život a jeho význam nijak podstatné. Tím důležitým je, že pocházel z Davidova rodu, což samo o sobě bylo jedním z předpokladů mesiášské služby – mesiáš byl očekáván v linii tohoto královského rodu, toho si byl Pavel jako bývalý farizeus velice dobře vědom, u toho zůstane a nijak tuto věc nerozvádí ani neproblematizuje. Ježíš byl právoplatným potomkem Davidovým. Titul Syn Davidův mu tedy přináležel plným právem na základě toho, jakým rodičům se narodil. Boží synovství je však jiného rázu a Pavel jej nijak nespojuje s tělesným počátkem Ježíšovým. Z faktu Ježíšova narození pro Pavla vyplývá, že byl Synem Davidovým. Do moci Božího Syna byl však uveden až ve svém zmrtvýchvstání. Jinak řečeno, to, že Ježíš byl skutečným Božím Synem bylo potvrzeno až jeho vzkříšením. A tím, kdo Ježíše do této moci uvedl, byl Duch svatý: „Duchem svatým byl ve svém zmrtvýchvstání uveden do moci Božího Syna.“ Jediný Pavlův verš z první kapitoly listu do Říma shrnuje nejen vánoce, ale

i velikonoce a letnice v jeden celek. Ježíš tělem pocházel z rodu Davidova – zde se nacházíme v poselství vánoc a jejich zvěsti o narození dítěte „z rodu královského“, letnice pak dokončují to, co bylo vybojováno o velikonocích: „Duchem svatým byl ve svém zmrtvýchvstání uveden do moci Božího Syna.“ To, že byl Božím Synem, vychází najevo až tehdy, když je vzkříšen a lidé se s ním jako se Vzkříšeným setkávají. Ještě na ukřižovaného Ježíše podle evangelistů lidé volají: „Jsi-li Syn Boží, sestup z kříže,“ po jeho smrti je to římský voják pod křížem, který říká: „Ten člověk BYL opravdu Boží syn.“ Dva pohledy na Ježíše jen zdánlivě protichůdné: Jsi-li Boží Syn, sestup – tento člověk *byl* Božím Synem. Mohl být a není, protože nesestoupil, myslí si jedna skupina lidí pod křížem a druhá, kterou představuje setník si myslí, že Božím synem byl, ale už není, protože umřel. A dovedeme-li tuto úvahu důsledně do konce, potom bude platit, že pokud umřel, tak vlastně žádným Božím synem nebyl, a setník, i když to tak nevypadá, je na tom ve svém vztahu k Ježíšovi stejně jako ti, kteří pro potvrzení Ježíšova synovství potřebují jeho sestoupení z kříže. Evangelista Lukáš jako historik sui generis hledal potvrzení Ježíšova Božského synovství v okolnostech jeho narození. Proto obsáhle popisuje anabázi Josefova a Mariina putování do Betléma a následných dějů. Ve svém historickém zápalu však přehlédl, že hledá již nalezené: o Ježíšově Božském synovství se už přesvědčil ne proto, co se doslechl od lidí z Betléma, nýbrž proto, že se setkal se Vzkříšeným. Hledat důkazy Ježíšova

božského synovství v okolnostech jeho narození je stejné, jako podmiňovat toto synovství sestoupením z kříže. Nic z toho Pavel nepotřebuje a v jediné větě je schopen vyjádřit všechno: Ježíš se narodil a protože vstal z mrtvých je Božím Synem a tím, kdo do této moci uvádí, je Duch svatý. Tečka, která je ve skutečnosti dvojtečkou, protože teprve tam se všechno ostatní otevírá pro nás. Ježíšův zápas byl úspěšně vybojován, stejně tak jako zápas církve o Ježíše, na nás však zůstává, abychom si ovoce tohoto zápasu osvojili. Je-li Ježíš Božím Synem, má nebeského Otce, stačí přijmout Syna a máme Otce. Podle svědectví, které jsme slyšeli my, kteří jsme byli tento pátek na komponovaném večeru, se začala jedna životní cesta víry úplně jednoduchou otázkou položenou kýmsi v metru: „Znáš Ježíše Krista?“ Položme si ji v tomto svatodušním čase znovu a důkladně o ní přemýšlejme: „Znáš Ježíše Krista?“ Pokud skutečně znám Ježíše Krista, potom znám i jeho Otce a pokud znám Otce, přijal jsem Ducha synovství, ve kterém mohu volat: „Abba, Otče!“ Boží Duch potom dosvědčuje mému duchu, že i já patřím do rodiny Božích dětí, spoludědiců Kristových. „A trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy.“

Amen

Kázání v neděli 19.5.2013 na Hod Boží svatodušní v Husově sboru ve Vršovcích

PROGRAM NA ČERVEN

2.6.	neděle	10.00	bohoslužba	slouží D. Frýdl
9.6.	neděle	10.00	bohoslužba	slouží D. Frýdl
10.6.	pondělí	18.30	Varhanní koncert žáků Jakuba Janšty	kostel
12.6.	středa	19.00	Ant. Dvořák - Novosvětská symfonie. Na varhany hraje Ondřej Pokorný	kostel
16.6.	neděle	10.00	bohoslužba	slouží D. Frýdl
18.6.	úterý	19.00	Hra o školu - koncertní pásmo studentů a pedagogů Gymnázia a SPG Evropská	kostel
20.6.	čtvrtek	18.00	schůze rady starších	sákristie
21.6.	pátek	19.00	Zachraňte Edwardse - komponovaný večer s rodiči dítěte s Edwardsovým syndromem. Host večera: Marcel Sladkowski	Divadlo MANA
22.6.	sobota	celý den	Pouť na Sázavu - pořádá Ústřední rada ČČSH	Sázava nad Sázavou
23.6.	neděle	10.00	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová
27.6.	čtvrtek	19.00	Koncert studentů Gymnázia Jana Nerudy	kostel
30.6.	neděle	10.00	bohoslužba	

KONTAKT

Moskevská 34/967
 101 00 Praha 10-Vršovice
 e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
 e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
 tel.: 271724317 (Farní kancelář)
 271726461 byt faráře
 731100059 mobil faráře

Centrum MANA
 nízkoprahové centrum aktivit
 produkce: Jiřina Hůlková, tel. 774941946
www.centrummana.cz
 e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz
 Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

ATOM JE PROJEKT

Jiří Mrázek, 1923-1978



Už za studií na Přírodovědecké fakultě UK si Jiří Mrázek vysloužil od kolegů přezdívku Gauss - podle německého matematika a astronoma. Krátce působil jako středoškolský profesor. Jako jeden z prvních u nás získal titul CSc. - kandidát věd. Později pracoval v Institutu pro matematiku ČSAV, pak 25 let v Geofyzikálním ústavu jako zakladatel a vedoucí ionosférického oddělení. (Ionosféra je jedna z vrstev atmosféry, kde dochází k odtrhávání částic, iontů, od atomu.)

Byl to člověk velmi všestranný. Na vojně vynikal jako fenomenální znalec morseovky, psal do odborných časopisů, byl autorem knih „Taje matematiky“ a „Kde začíná budoucnost“ a krátkých filmů o geofyzice. Jeho rozhlasový seriál pro děti o planetách s hudbou Angličana G. Holsta „Planety“ nás reprezentoval v Japonsku. Komentoval v televizi lety do kosmu. Doktor Mrázek však pat-

řil i mezi plavce - otužilce a spolupracoval se Svazarmem a Supraphonem. Říkalo se o něm, že je tajný řeholník. Ve skutečnosti se však setkal v zahraničí s františkány, byl získán jejich ideály a snažil se žít jako jakýsi františkánský terciář. Nebylo to tak však od začátku. Sám o sobě prozradil: „Předtím jsem byl horlivým vyznavačem materialistických názorů.“ Církevně byl tolerantní a neodmítal pozvání k přednáškám v nekatolickém prostředí. Rád se zúčastňoval setkání mládeže se zpěvem songů a využíval i jiné příležitosti, aby mohl mluvit o svém oblíbeném tématu křesťanské misii, uskutečňované prostřednictvím nejmodernějších médií. Fenomenální vynálezce Thomas Alva Edison (1847-1931) po výstupu na Eiffelovu věž při pařížské světové výstavě v roce 1899 prohlásil: „Vyjadřuji obdiv odvážnému inženýru této originální věže, protože mám velkou úctu k všem inženýrům, největší pak k vrcholně geniálnímu inženýru - Bohu.“ K podobným závěrům dospěl i doktor Mrázek. Svě myšlenky o víře vyjádřil nejsoustavněji v přednášce „Dvě cesty“, kterou pak rozvedl v úvahách „Čtyři cesty“. Uvést můžeme jen několik myšlenek:

„Atom je projekt, dílo, projev Vůle. Atomu nelze upřít stavbu, uspořádanost a pravidla chování. Já vím, že je těžké věřit v Projektanta atomu. Je však nesnadnější věřit, že atom je náhoda. Za atomem pro mne stojí Bůh.“

„Samo stvoření světa nemusí ležet v tomto světě, ale kdesi mimo něj, mimo prostor, fyzikální síly a čas ...a Bůh Stvořitel je právě to, co nalezneme mimo prostor a čas.“

„Nemá-li vědecký pracovník smysl pro tajemství, těžko se bude dobírat celé pravdy.“

V roce 1977 dr. Mrázek s překvapivou jistotou předpověděl, že se blíží jeho smrt a začal si do svého deníčku zapisovat „Historii konce života vědce křesťana“. Po operaci tlustého střeva pobýval ještě půl roku střídavě v nemocnici a doma, poskytoval konzultace a lektoroval některé vědecké práce. To ho však později přestalo těšit. Útěchu nacházel v „Křížové cestě“, kterou sám napsal. Z ní vyjímáme: „Ať jsem loutkou v tvých rukou, vždy poslušnou tvé nejsvětější vůli. Ať vždy snáším i to smutné, co na mne sesíláš, protože bez osobního kříže by to nebyla ani moje cesta křížová se svým radostným zakončením.“

14. listopadu 1978 byla vypuštěna československá družice Magion pro ionosférický výzkum. V týž den večer dr. Mrázek vstal z nemocničního lůžka, urovnal si vše ve své tašce na stolečku, ulehl a zemřel. Svého přítele kněze předtím požádal:

„Prosím tě, řekni lidem, ať vědí, že velká neznámá, kterou jsem tušil na dně každého vědeckého poznání, nebyla pro mne nikdy pouhým pojmem nebo fyzikální veličinou, nýbrž Někdo!...Řekni to všem! Lidé mne znají.“

Daniel Henych

LÉKAŘ LÉČÍ, ALE KDO UZDRAVUJE?

Z četných biblických svědectví o Ježíšově uzdravování jsem vybral tři texty, přičemž každá z těchto „uzdravovacích historií“ je jiného charakteru. Evangelista Matouš popisuje uzdravení ochrnutého muže, kterého jeho přátelé přinesli za Ježíšem na lůžku. Znamější je podání Lukášovo, ve kterém je ochrnutý přítel na lůžku spouštěn k Ježíšovým nohám otvorem ve střeše. Z jednotlivostí tohoto svědectví však vyplývá, že se jedná o tu samou událost. Nemocný je zde pasivním činitelem – nemůže se hýbat, jenom leží na lůžku, bible nezaznamenává žádný dialog mezi ním a Ježíšem. O hloubce víry nemocného nepadne ani slovo, text však přináší poznámku o tom, že Ježíš viděl víru jeho přátel, a následně ochrnutému řekl: „Buď dobré mysli, synu, odpouštějí se ti hříchy.“ Ježíšem vyhlášená absoluce se víc než k němu váže k víře jeho přátel. Ochrnutému je odpuštěno nezávisle na jeho morálním či jiném profilu, hodnotách, které zastával, skutcích, které vykonal – nic z toho zmíněno není, nežli že Ježíš nemocnému odpustil, když viděl víru jeho přátel. Důsledně vzato, nemocný mohl spát, být bez sebe, nebo se mohl vzpouzet úsilí svých přátel dopravit ho k Ježíšovi – na Ježíše nepromluvil jediné slovo, přesto mu byly odpuštěny hříchy a následně byl Ježíšem uzdraven ze svého ochrnutí. Evangelista Matouš psal své evangelium do židovského prostředí, kde bylo velice silné vědomí příčinné vazby mezi nemocí a hříchem. Na nemoc měli Židé tendenci nahlížet jako na důsledek hříšného života, formu Božího trestu, znamení odklonu člověka od Boha. Ježíšovo zázračné uzdravení ochrnutého však tuto vazbu nijak nepotvrzuje. Souvislost mezi stavem nemocného a hříchem zmíněna není. Předchozí hřích a následné uzdravení jsou dvě situace, které formou otázky předkládá Ježíš zúčastněným: co je snadnější pro Syna člověka – tedy pro Ježíše, odpustit hříchy, nebo uzdravit? Ježíš odpouští a uzdravuje – obojí je pro něho stejně snadné. Ježíš v této události nechce stavět na odiv své uzdravovací schopnosti; tím, že odpouští hříchy člověku, se kterým se takto setkává poprvé v životě zjevuje přítomným své božství. Lidé si mezi sebou mohou navzájem odpustit, mají-li něco proti sobě, ale odpustit někomu, kdo se proti nám nijak neprovinil a kterého ani neznáme, nemůžeme. Je to stejně nepatřičné,

jako bychom odpustili krádež člověku, který neokradl nás, ale někoho jiného. Takové odpuštění by neplatilo – tedy pokud zrovna nesedíme v prezidentském nebo královském úřadě, a stejně nemůže platit Ježíšovo odpuštění ochrnutému, pokud nejedná Ježíš v jiné než Boží autoritě. Jedině Bůh totiž může odpustit hřích, a že tato pravomoc je v rukách Ježíšových je zjevné z toho, že stejně snadno, jako odpouští, i uzdravuje. Kdyby nefungovalo první, nebude fungovat ani druhé a naopak.

Druhý příklad Ježíšova uzdravování jsem vybral z Lukášova evangelia. Tentokrát je slepý Bartimeus u jerišké brány činitelem aktivním – dere se o pozornost, ač nevidí, chce aby byl viděn, aby si ho Ježíš všimnul, chce, aby viděl. Svou touhu vykřičí: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ To Bartimeovo volání je vyznáním víry v Ježíše jako Mesiáše – Syn Davidův je slíbený Mesiáš, Kristus. Bartimeus vyznává Ježíše jako Krista. Ježíš je pro něho zachráncem, Spasitelem a v této své víře je slepý uzdraven. Z Bible známá slova: „Tvá víra tě uzdravila,“ nepopisují víru v schopnost uzdravit sám sebe, nejsou aktivizací nemocného, ať věří ve své uzdravení, třebaže právě tento aspekt má v léčebném procesu důležité místo. Lékaři mnohokrát potvrzují, že byli svědky toho, že se člověk rozhodl ve své nemoci zemřít, poddat se jí a zemřel, a jiný naopak sám sebe aktivizoval a došel k uzdravení mobilizací sebe samotného. Toto však není případ slepého od Jericha. Ten věří v zachraňující moc Kristovu a v této víře je zachráněn.

A konečně třetí příklad Ježíšovy moci nad nemocí je z Janova evangelia – uzdravení slepého od rybníka Siloe. Zde je příčinnost mezi hříchem a nemocí otevřeně popřena. Slepý od narození není takto postižen, protože se provinil on nebo jeho rodiče. Slepota může být příležitostí k prokázání Božích skutků milosrdenství. Ježíš potírá jeho oči blátem a posílá ho omýt se do rybníka Siloe. Odtud se muž vrací jako vidoucí.

Tři biblické příklady „zázračného“ uzdravení. Zázračného v uvozovkách, protože každé uzdravení, ať cestou klasické medicíny, léčitelského zákroku, bylinek, na základě vyslyšených modliteb, či jakéhokoliv jiného způsobu je zázrakem – někdy zjevným, jindy skrytým, pokaždé však zázrakem. Ježíš uzdravuje „za zrakem“ – za tím, co je vidět na první pohled. Na první pohled viděli přihlížející chromého, který chodil, slepého který viděl, nebo hluchého, který slyšel, ale teprve za tím mohli rozpoznat a mnozí také rozpoznali, že Ježíš zachraňuje pro věčnost. Zároveň je Ježíšovo uzdravování nemocných praktickým skutkem pomoci, sounáležitosti s bolestí druhých a projevem lásky. Znamením nového Božího řádu, který s Ježíšem přichází. První ze tří nemocných je zachráněn pro víru svých přátel - víc než co jiného je ten příběh demonstrací významu přímluvné modlitby za nemocné, které ve své víře odkazujeme do Boží péče a pomoci, druhý je zachráněn pro svou víru v Ježíše jako v Krista a na třetím je ukázáno, že víc než snaha porozumět nemoci v jejích příčinných souvislostech může být pro nás samotné cennější nemoc druhého přijmout jako příležitost k lásce, ve které budeme schopni a ochotni pomáhat, být mu nablízku. Řečeno společně s žalmistou: Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní! On ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje, vykupuje ze zkázy tvůj život, věncí tě svým milosrdenstvím a slitováním.“

David Frýdl

Promluva na komponovaném večeru o uzdravování z nemocí v Centru MANA 17. 5. 2013

TÉMA - 10 LET VRŠOVICKÉHO HLASATELE

Držíte v ruce jubilejní 120. číslo Vršovického Hlasatele. Náš sborový časopis poprvé vyšel v tomto formátu v červnu 2003 - tedy před deseti lety. Od té doby vychází pravidelně každý měsíc - zpravidla první nebo druhou neděli, podle toho, jak se stihne uzávěrka (odvislá především od počtu během měsíce shromážděných příspěvků). Časopis má jedenákrát do roka 12 stránek, prosincové číslo je o 16 stranách. Co přát časopisu do dalšího desetiletí? Především čtenáře, pro které bude zdrojem zajímavých informací. Některé z vás jsem oslovil, abyste se podělili o své názory. A tak tedy otázka:

CO MI DÁVÁ NÁŠ SBOROVÝ ČASOPIS?

Dává mi především radost. Radost z toho, že naše náboženská obec žije a že i já k ní patřím. Těším se na každé nové číslo a po celkovém přečtení se k jeho jednotlivým zprávám vracím, přemýšlím nad nimi a ujasňuji si tak mnohé, co se zdá na první pohled jednoduché a samozřejmé. Vede mne to také k tomu přečíst a seznámit se i s dalšími i jinde uveřejněnými úvahami bratří a sester, kteří jsou v náboženských otázkách daleko vzdělanější než já a pomáhají mi prohloubit pohled na nejrůznější aspekty duchovního života.

Náš časopis mi dává aktuální informace o tom, co se v naší náboženské obci děje, jaké akce se konají, na co bych neměla zapomenout, čeho se zúčastnit. Je pro mne prostě takovým církevním průvodcem.

Obsahově je Hlasatel pestrý. V Úvodníku - editoriale jsou nám zprostředkovávány duchovní úvahy těch, kdo časopis vedou, i těch, kteří do něj přispívají. Spolu s uveřejněným vybraným kázáním z minulého měsíce se tak zase stávají námětem k přemýšlení. Zjišťuji, že mi mnohdy ve vyslechnutém kázání unikly myšlenky a podněty, které mi vyvstanou až po přečtení.

Velmi pěkná je také rubrika o věřících osobnostech. Takové zajímavé přečtení o životě a myšlení slavných je posilující.

Také zprávy o konaných komponovaných večer i dalších akcích pořádaných naší náboženskou obcí, například v divadle Mana, jsou zajímavé a přínosné.

Nesmím zapomenout ani na zveřejňovaný program bohoslužeb a dalších náboženských akcí, který již mnohokrát pomohl mé děravé paměti.

V závěru uvedené zprávy ze schůzí Rady starších nám sdělují, kterými otázkami hospodaření naší obce se rada starších aktuálně zabývá.

Za existenci Vršovického Hlasatele vdčíme našemu bratru faráři a jemu za něj patří díky.

Do dalších let časopisu přeji dostatek přispívatelů a to, aby byl svým obsahem veden v duchu slov z naší písně (ve Zpěvníku pod číslem 106):

„Otče věčný, své svaté učení nám čisté zachovávej a k jeho plnění nám chuť i sílu dávej, k tvé slávy zvýšení...“

Milada Janatová

Vršovický Hlasatel - sborový časopis, na který se každý měsíc těším. Do roku 2004 jsem někdy i pomohl s jeho přípravou bratru Davidovi, to byl ještě časopis ve starém provedení připravovaném ve Wordu, ale v novém programu ho již bratr farář celý dělá sám. Rád pročítám Editorial, Liturgický kalendář s kazatelským plánem (příprava na kázání), Kázání, Důležité informace, Eseje, cyklus Věřící osobnosti, reportáže, naučné články, povídky aj. Za tu dobu jsem přispěl pouze třemi příspěvky (nemám básnické střevo).

Rád Vršovický Hlasatel roznáším v Praze 10 přihlášeným abonentům. U prvních ročníků jich

bylo poměrně hodně, ale během času postupně ubývají (někteří již zemřeli)¹. Rád tomu věnuji čas, poznávám tak rozlohu desáté městské části i dalších části Prahy, chodím za lidmi do jejich bydliště, do doma důchodců, mohu se s nimi vidět a pozdravit je.

Velikou radost mám pokaždé, když (skoro každý měsíc) nesu Hlasatele do domova důchodců v Donovalské ulici na Chodově. Navštěvuji tam sestru Věru Melanovou (bývalou členku rady starších); již řadu let je připoutána na lůžko (nemůže chodit) a přitom je velmi vitální, věřící a optimismu má na rozdávání. Chodí tam za ní i další členové z naší náboženské obce. Po každé návštěvě odcházím osvěžen radostí, kterou jsem tam od ní přijal - místo toho abych to byl já, kdo ji podpoří.

Mirek Svoboda, farní kancelář

Vršovický Hlasatel se mi líbí, většinou ho přečtu celý hned v neděli, když ho dostanu a pak, během měsíce, se vracím k jednotlivým článkům. Ráda si znovu přečtu zejména kázání či duchovní úvahy z komponovaných večerů, protože se mohu vracet k jednotlivým myšlenkám. Zajímavý je i editorial či povídání o věřících osobnostech.

Miroslava Pražáková, členka Rady starších

Vydávání časopisu vidím určitě jako velmi dobrý a přínosný počin. Nemám žádné zvláštní připomínky k jednotlivým rubrikám. Editoriály bývají velmi dobré. Liturgický kalendář je také velmi užitečná věc, neboť nám dává informace o textech na každou neděli v měsíci. Ještě kdybych si je také opravdu před každou nedělí předem přečetla a promodlila! To už je na každém z nás. Otištěné jedno vybrané kázání z uplynulého měsíce také vítám. Některý měsíc jsou kázání tak výborná, že by bylo fajn otisknout ne jedno, ale třeba dvě, tři. Ale asi by tím narostl objem časopisu. Tak snad zvážit tuto možnost a event. někdy místo některého článku přidat navíc další kázání. Také je dobře, že je v časopise program akcí v daném měsíci. Co je napsané, to si člověk může přečíst, pokud informaci v neděli třeba přeslechl. Další rubriky a články různých autorů beru určitě také jako přínosné. Např. v současnosti tištěný cyklus o věřících osobnostech nebo esej o Janu Palachovi atd. Vítám také, že jsou v Hlasateli publikovány nebo přetištěny články autorů z různých církví nebo okruhů i mimo naši církve. Je to dobré a potřebné. Informace o jednáních RS jsou také důležité a je dobře, že tak má každý člen sboru možnost si je přečíst. Mám-li přemýšlet o nějakých nedostatcích a připomínkách, tak se to bude týkat hlavně nás, členů sboru, protože Vršovický Hlasatel je, bohužel, většinou „one man“ záležitostí. Téměř všechna práce leží na bedrech Davida. My mu ani nepřinášíme příliš často nějaké nápady, ani neposíláme často své příspěvky, které by mohl otisknout, natož abychom dokázali pomoci při redakční práci s přípravou každého čísla. Měla jsem napsat tuto větu také v jednotném čísle, neboť je to i můj případ. Někdy mám nějaké téma v hlavě, nebo návrh, ale k napsání, k realizaci už nakonec nějak nedojde. Nedostatek času, stress, liknavost atd. Dobrá byla např. před časem také rubrika o knihách z farní knihovny, ale všechno je to o lidech. David nemůže vše zvládnout sám. Doufám, že Hlasatel bude i nadále vycházet a že se i my (já) polepšíme a budeme Davidovi nápomocni.

Kamila Kopčilová, předsedkyně Rady starších

¹ Časopis vychází také na internetu, proto jsme klasické předplatné omezili pouze na ty, kteří o odběr časopisu projeví zájem a objednali si jeho donášku. *Pozn. red.*

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně
Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj
Helena Zezulková (1954)

David Frýdl (1974) – farář
Šárka Hájková (1950)
Miroslava Pražáková (1942)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 30. 5. 2013

Setkání jsme zahájili zpěvem písně 106 a společnými modlitbami. Proběhla kontrola zápisu z minulé schůze RS:

- bylo nainstalováno zabezpečovací zařízení Jablotron v Divadle a Centru Mana – půl roku bude služba zapojena na pult centrální ochrany u bezpečnostní agentury zdarma.

- proběhla úspěšně akce Noc kostelů. Počet návštěvníků oproti loňsku stoupl.

- paní H. zatím nemůže uvolnit byt jak původně plánovala z důvodu úrazu a čekání na nájemní smlouvu v novém bydlišti. RS odsouhlasila, že po dobu svého setrvání v bytě bude sboru platit sníženou sazbu nájmu (1/3).

- RS schválila výběrové řízení na rekonstrukci bytu č. 7 a s prováděcí firmou Schwarz byla uzavřena smlouva o dílo. Rozpočet na rekonstrukci činí 709.550,-Kč.

Bratr farář informoval o potřebě vymalovat divadelní sál. V té souvislosti byla oslovena Městská část Praha 10 s žádostí o možnou dotaci. RS rozhodla zahájit výběrové řízení na zhotovitele výmalby divadelního sálu. Rozpočet ve výši cca 209.000Kč zatím dodala jedna z oslovených firem. O zadání zakázky bude rozhodnuto na červnové schůzi RS.

RS se zabývala možností úspory výdajů za plyn v budově Husova sboru. Energetický poradce nabídl náboženské obci své služby a možnost převedení dodavatele plynu na jinou firmou s nižší sazbou za megawatthodinu spotřebované energie. RS doporučuje oslovit současného dodavatele (Pražská plynárenská) zda by nenabídl výhodnější cenu. Pokud ano, bude uzavřena smlouva s Pražskou plynárenskou, v opačném případě bude změněn dodavatel. Jednáním v této záležitosti pověřuje RS Helenu Zezulkovou v součinnosti s br. farářem.

Br. farář informoval o možnosti zprostředkování prodeje bytu v osobním vlastnictví na Vršovické třídě, který nabízí k prodeji jeden z držitelů schránky v kolumbáriu Husova sboru, který trvale žije na Slovensku a byt je součástí dědického řízení. RS po důkladném zvážení odmítla na tomto zprostředkování participovat.

RS schválila roční pronájem pokoje č. 1 v ubytovací části Husova sboru za částku 7.500Kč měsíčně včetně poplatků. Nájemníkem je pan Z. D. s manželkou a synem.

Rada starších dále diskutovala o možných modelech budoucího ekonomického zajištění církve.

Ze závěrů rady starších vybrala Kamila Kopčilová.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.